

I

TEMNÉ ROMANTICKÉ FANTASY

PHANTASMA

KAYLIE SMITH

PHANTASMA

KAYLIE SMITH

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Kaylie Smith: *Phantasma* preložila Barbora Andrezálová.

Translation © 2025 by Barbora Andrezálová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Kolačanová
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © Kaylie Smith, 2024
All rights reserved.

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk

Finalised cover design by Vydavateľstvo Zelený kocúr s. r. o. using cover
artwork designed by Alexandra Purtan | Fenix Cover Designs

Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-49-9
EAN 9788069010499

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

*Tým, ktorí sa museli sami vyškríabať
z temnoty a predsa sa rozhodli byť svetlom
v tomto svete – som na vás hrdá.*

OBSAH A VAROVANIE

Toto dielo obsahuje explicitné sexuálne scény a scény s prvkami hororu, ako aj podrobné zobrazenia obsesívno-kompulzívneho správania, ako napríklad dotieravé myšlienky a tiky. Pre podrobnejší zoznam toho, čo by vás mohlo rozrušiť, prosím, navštívte moju webstránku:

www.kayliesmithbooks.com

HIERARCHIA PARANORMÁLNYCH BYTOSTÍ

KRÁĽ DIABLOV

PRINC DIABLOV

DIABLI

DÉMONI

potomkovia diablov a iných paranormálnych bytostí

PRÍZRAKY

potomkovia démonov a iných paranormálnych bytostí

ĎALŠIE NESMRTEĽNÉ
PARANORMÁLNE
BYTOSTI:

UPÍRI
METAMORFOVIA
FAMILIÁRI
DUCHOVIA

SMRTEĽNÉ
PARANORMÁLNE
BYTOSTI:

NEKROMANTI
JASNOVIDCI
BOSORKY
SPEKTRÁLI

KLASIFIKÁCIA DUCHOV

FANTÓMOVIA

Ide o najhmotnejší a najmocnejší typ duchov.

POLTERGEISTI

Typ duchov, ktorí sú schopní posadnúť
telesnú schránku inej bytosti.

ZJAVENIA

Najbežnejší typ duchov, úplne nehmotní. Ak sa pridlho
držia niečej telesnej schránky a neprekročia hranicu ríš,
môže sa z nich stať ghúl.

GHÚLOVIA

Zjavenia, ktoré upadli a stali sa otupenou,
bezmyšlienkovitou entitou.

„Aká fantazmagória je naša myseľ a aké miesto stretu
rozličností!“

Virginia Woolfová, Orlando

PROLÓG

PODLOSŤ

Diabol mal skazené ústa a hlas hladký ako bourbon.

„Aké je tvoje rozhodnutie?“ zatlačil na ňu, keď jej špičkou ukazováka prešiel po jednej strane krku, zatiaľ čo mal pery len pár centimetrov od jej zrýchleného tepu na druhej strane.

„Oklamal si ma,“ zašepkala.

Namiesto odpovede sa zasmial, jeho dych jej pohladil rozpálenú pokožku.

Bol tak blízko, že sotva dokázala myslieť.

Unikala jej akákoľvek súvislá odpoveď na jeho otázku a rozplývala sa v návale adrenalínu, ktorý jej koloval v žilách. Udalosti, ktoré viedli k tejto chvíli, sa jej však do mysle vypálili s oslepujúcou jasnosťou.

I

POLNOČNÉ KÚZLO

TRI NOCI DO PHANTASY

Mesačný svit sa trblietal na pozlátenom medailóne, ktorý mala mŕtvoľa zapnutý okolo chladného krku.

Ophelia Grimmová horlivo rozopla matkin náhrdelník v tvare srdca, potom vykročila z kruhu zaklínadla a siahla si pod rozpustené hnedé kučery, aby si pre ňu známy šperk zapla okolo krku. Keď sa jej chladný kov usadil na koži, ucítila pod ním bodnutie a po chrbte jej prebehol mráz.

Potom klesla na kolená vedľa matkinej bledej mŕtvoľy, zatiaľ čo ju v hlbokom tichu z niekoľkých metrov sledovala jej sestra Genevieve. Ophelia pevnejšie zovrela striebornú čepeľ v ruke a zatlačila si jej ostrý hrot do mäkkej slonovinovej kože na vnútornej strane paže. Rez bol hlboký, ale presný a poskytol dostatok krvi, ktorá začala kvapkať a hromadiť sa na zemi pred ňou. Zafarbila jemnú bielu látku jej nočnej košeľe na strašidelný rumelkový odtieň. Vo vzduchu bolo cítiť štipľavý pach železa a soli.

Ophelia nechala čepel s rinčaním padnúť na zem a Genevieve sa pri tom zvuku strhla ako splašený zajac. Ophelia si ju nevšímala a škrtla zápalkou, vychutnávajúc si sykot zapalujúceho sa ohňa v mŕtvom tichu Grimmovského sídla. Natiahla ruku k najbližšej sviečke a čakala, kým sa jej knôť rozhorí k životu. Poklepávala pritom po tvrdom vosku a v duchu si počítala každý dotyk.

Raz, dva, tri.

Keď sa sviečka konečne zapálila, posunula ju do kúzelného kruhu a ostatné sviece okolo mŕtveho tela Tessie Grimmovej sa okamžite rozhoreli. Tíne sestier Grimmových sa natiahli až po strop a zamatové závesy sa prudko rozviali.

Bola to Ophelia, ktorá sa zobudila celá spotená uprostred tejto pokojnej neworleanskej noci a našla ich matku strnulo ležať na ľahkom krémovom koberci. Nebolo počuť žiadne zdesené výkriky ani známky paniky či nekalých činov. Vôbec žiadne známky nebezpečenstva. Len matka rozvalená na zemi, akoby sa rozhodla túto noc vymeniť posteľ za podlahu v obývačke. Keby ju neznámy, iskri-vý pocit mágie neupozornil, že niečo nie je v poriadku, možno by matku našla až po východe slnka. A vtedy by už bolo neskoro.

Ophelia si matne uvedomovala, že sestra k nej schádza po vrzgajúcich schodoch, ale bola príliš zaneprázdnená pátraním v pamäti, aby Genevieve varovala pred hroznou scénou. Listovala vo svojich spomienkach, aby si potvrdila, že pred spaním dostatočne veľakrát zatukala na čelo postele a poklepala kĺbmi prstov po stene v správnom poradí. Vedela však, že to tak bolo. Jej nutkania boli už rutinou. Nebola to jej chyba. Nemohla byť. Všetko robila dokonale.

Na chvíľu uvažovala, že nechá mŕtvolu tak, ako je, a vráti sa do postele. Bola presvedčená, že ráno zmizne,

tak ako všetky výplody jej mysle. Až sestrino srdcervúce vzlyknutie a pulzovanie sily vo vzduchu ju primäli k činu. Vyštekla na Genevieve, aby našla škatuľku zápaliiek, a ponáhľala sa cez sídlo do pracovne ich matky, ktorú prehľadala a našla sedem čiernych sviečok, ktoré potrebovala na vykonanie zaklínadla, kým sa okno príležitosti navždy zatvorí.

Ophelia bola teraz najstaršia Grimmová. Mŕtva matka z nej urobila oveľa viac ako len sirotu.

Ponáhľaj sa, tvoj čas sa kráti, šepkal jej v mysli tieňový hlas, ktorý ju prenasledoval pri každej myšlienke. ***Ak to okno zmeškáš, bude to mať následky.***

Ophelia hlas umlčala a namočila si dva prsty do vlastnej krvi, pričom dávala pozor, aby nesiahla za kruh sviečok alebo aby ho nebudaj neporušila a nepokazila to jediné, na čo sa celý život pripravovala. To bolo ono. Jedenásta hodina. Čokoľvek sa rozhodne ďalej urobiť, ju nenávratne zmení. Mohla odmietnuť dokončiť kúzlo a zostať taká, aká je. Jediná verzia seba samej, ktorú kedy poznala. Alebo mohla zaplatiť cenu potrebnú na to, aby mohla pokračovať v dedičstve svojej rodiny.

„Nemusíš to robiť, Ophie,“ zašepkala Genevieve do tmy. Takmer prosila.

Lenže Ophelia nemohla byť tá, ktorá ukončí rodinnú mágiu. Tento rituál by zmenil samotnú podstatu jej bytosti, no jeho nepodstúpenie by ju poznačilo spôsobom, ktorý by zlomil jej ducha. Hlboko v jej kostiach bola zahniezdená potreba byť dobrá, konať dobro pre každého, kto od nej niekedy niečo očakával. Neoddeliteľná súčasť jej duše.

Ophelia zatvorila oči a zašepkala slová zaklínadla, ktoré recitovala každý večer ako nesvätú modlitbu, odkedy vedela hovoriť. Keď dopovedala posledné zaklínadlo, ho-

rúčava plameňov zosilnela. Celé telo sa jej vo vlažnom vzduchu rozhorúčilo, zatiaľ čo sa sústredila na silu, ktorá jej iskrila na pokožke. V nose ju štípala trpká spálená vôňa. Vôňa mágie.

Keď jej pery zašepkali posledné slovo, všetky čierne sviečky jedna po druhej zhasli. Okolo kruhu stúpali kúdoly obsidiánového dymu. Siahla si pod golier rozopnutej nočnej košeľe a prstami namočenými v krvi si nakreslila karmínový znak priamo na srdce.

Potom čakali. Ophelia s očakávaním. Genevieve s oba-
vami.

Teplota v sídle klesla o dobrých desať stupňov. Ticho začínalo byť ťaživé, temnota príliš nehybná.

Vtom Ophelia pocítila, ako sa na ňu upierajú oči – pohľady, ktoré sa jej zo všetkých strán vpíjali do kože. Oči tých, ktorých nemohla vidieť. Zatiaľ.

Čakanie začínalo byť mučivo dlhé. Veľké hodiny vo vstupnej hale ešte neodbili polnoc, no Ophelia si myslela, že kúzlo by už určite malo fungovať. Možno to urobila zle, možno nevyslovila slová správne alebo dostatočne jasne. Možno kolosálne zlyhala...

Náhle sa jej z hrdla vydral výkrik, keď jej zrazu kosti aj každý centimeter kože pohltil spaľujúci oheň. Spadla dopredu na ruky, chrbtica jej zapraskala a ohla sa do neprirodeného oblúka. Z hrdla sa jej drali bolestivé stony, keď jej telo zaplavovala matkina mágia. Pritlačila si čelo k zemi, kaluž krvi jej zmáčala tvár, zatiaľ čo chrapľavo kričala od bolesti. Genevieve podišla bližšie, aby jej upokojujúco položila ruku na chrbát, no nezmohla sa na nič viac, ako sa mlčky prizerať.

Keď sa to konečne skončilo, Ophelia sa zviezla na zem, kde zostala ešte dlhú minútu a snažila sa lapiť dych. Nakoniec sa jej podarilo postaviť. Zhlboka sa nadýchla a za-

šepkala do tmy požiadavku. Tú, ktorá mala navždy spečatiť jej osud.

Genevieve v úžase otvorila ústa, keď vtom temnota odpovedala na Opheliinu žiadosť a sviečky sa s tichým príkazom znovu rozhoreli. Tentoraz boli plamene striebromodré, priam grimmovsky modré.

Ophelia zazrela svoj odraz mihajúci sa v okne. Jej tmavé vlasy a tenká nočná košeľa boli zaliate krvou. Karmínová farba sa jej tiahla po lícných kostiach, ostrých ako britva, a kvapkala zo špičky jemného nosa – prekvapujúci kontrast na jej porcelánovej pleti. To však nebolo všetko, čo upútalo jej pozornosť. Ten pohľad, ktorý na ňu hľadel späť, už totiž nebol jej vlastný. Jej dúhovky už neboli svetlé a hrejivo blankytné ako v detstve. Také mala ešte stále Genevieve. Namiesto toho nadobudli strašidelný ľadový odtieň, takmer úplne bez pigmentu. Bola to rovnaká mrazivá farba, akú mala ich matka, a navlas rovnaká ako farba dúhoviek ich starej mamy na portréte, čo visel v predsieni. Rovnaká, akú mala každá predchádzajúca Grimmová, ktorá prijala svoju mágiu.

Rovnaká farba ako hmlisté, žiariace obrysy zjavenia, ktoré teraz videla číhať v tieňoch miestnosti.

Grimmovská modrá.

Premkla ju jedovatá pýcha, ale vlna smútku a strachu, ktorá nasledovala hneď po nej, ju takmer zrazila k zemi. Časť z nej dúfala, že sa mágia neprenesie, že ich matka naozaj neodišla z tejto telesnej roviny, hoci chladná mŕtvola pri jej nohách jasne svedčila o opaku. Druhá jej časť – tá, ktorá úspešne dokončila zaklínadlo a uvoľnila mágiu, ktorá jej teraz prúdila v žilách, bola spokojná.

Jej pohľad upútal mihotavý odraz v skle. Zvedavé zjavenie s múdрым úsmevom sa na ňu veľavravne zahľadelo a vzápätí zmizlo.

„No doriti, Ophie,“ zašepkala Genevieve a vytrhla Opheliu z tranzu. „Si v poriadku?“

Ophelia nič nepovedala, len zdvihla ruku, prstom pohladila medailón na krku, a ako po ňom poklepala, cítila, že sa jej do očí tisnú prvé slzy.

Raz, dva, tri.

Pri poslednom ťuknutí pridusene zakliala, zapotácala sa dozadu a neveriacky pozrela na medailón. Zadržala dych, aby si overila, že sa jej to nezdalo.

O okamih neskôr medailón opäť zapulzoval a zosynchronizoval sa s tlkotom v jej hrudi.

S tlkotom jej srdca.

2

ROZLÚČKA

DVE NOCI DO PHANTASMY

Keď pochádzate z rodiny činorodých nekromantov, len máločo vám pripadá čudné. Celé svoje detstvo Ophelia sledovala, ako do sídla Grimmovcov prinášajú a odnášajú mŕtvolu. Chodievala na cintorín, počúvala matkine ponosy na ďalší možný vírus vytvorený démonmi, ktorý sa šíri New Orleansom, alebo celé hodiny recitovala poučky o všetkých typoch paranormálnych bytostí, s ktorými by sa jedného dňa mohla stretnúť. Metamorfovia, upíri, bosorky.

No zobudiť sa hneď ráno po tom, čo našla matkino mŕtve telo, na to, ako v jej izbe a na chodbách striehnu duchovia, to bolo zvláštne aj na jej pomery. Nebola si istá, či si niekedy zvykne na belasé bytosti, ktoré sa objavovali a znovu mizli kdekoľvek vôkol nej. Samotní duchovia ju však zväčša ignorovali, prechádzali grimmovským panstvom a ulicami New Orleansu ako bezcieľne bludičky, zatiaľ čo ona a Genevieve sa venovali praktickým záležitosťiam spojeným s matkinou smrťou. Ak im nevenovala

žiadnu pozornosť, väčšinou jej to oplácali rovnako. Niektorí sa však podľa všetkého vyžívali v tom, že ju znerózňovali. Keď náhodou zachytila ich pohľad, odmietali odvrátiť zrak. Sledovali každý jej pohyb. Vyzývali ju, aby sa im prihovorila.

Obe boli hore už od svitania. Alebo skôr na nohách. Ophelia celé dopoludnie pripravovala matku na odvoz k mestskému koronerovi, zatiaľ čo Genevieve zhromažďovala všetko, čo budú potrebovať na vystavenie úmrtného listu a zverejnenie nekrológu v *New Orleans Post*. Teraz zostávala už len hodina do súmraku a ona a Genevieve boli len kúsok od úradu koronera, aby sa s ňou naposledy rozlúčili. Na rozdiel od ostatných smrteľníkov sa nekromanti netrápili tradíciami, ako sú pohreby alebo smútočné obrady. Rozlúčili sa s telesnou schránkou svojich blízkych a potom čakali, kým sa im naskytne príležitosť spojiť sa s nimi v posmrtnom živote. Pri takomto spojení s mŕtvymi im akýkoľvek veľkolepý obrad pripadal príliš konečný.

Ophelia uvažovala, či to ponuré napätie, ktoré viselo vo vlhkom vzduchu, jestvuje len v jej mysli alebo či aj celé mesto akosi vnímalo veľkú stratu jednej zo svojich. Či vedelo, že ona nebude nikdy schopná patrične vyplniť prázdne miesto po Tessie Grimmovej, a či smútilo.

Nová tiaž mágie, ktorá sa usídlila v jej vnútri, jej zvierala žalúdok. Bude len otázkou času, kedy pocíti nutkanie nejakým spôsobom ju vypudiť. To množstvo energie, ktorá by sa v nej hromadila bez uvoľnenia, by ju rozožieralo zvnútra.

„Si v poriadku?“ zašepkala Genevieve po jej boku.

„Isteže,“ zaklamala Ophelia.

Genevieve jej očividnú lož nespochybnila a milosrdne kráčala ďalej. „Už som ti niekedy povedala, ako z duše nenávidím život v takom vlhkom meste?“

„Hovoríš mi to takmer neustále.“

„Vždy mi to zničí kučery,“ frflala Genevieve ďalej, ako-by Ophelia nič nepovedala. „Aj v pekle musí byť menej vlhko ako tu.“

Ophelia odfrkla. „Vieš, ako sa hovorí: Vstúpte do pekla – možno tu máme diablov a démonov, ale aspoň sa vám nepokazí účes.“

Genevieve pokrčila nosom. „Fuj, nespomínaj *ich*. Len si tým koledujeme o to, aby sa tu nejaký z nich objavil.“

Takto to, samozrejme, nefungovalo. Pokiaľ ste na diabla skutočne nenarazili alebo on nenarazil na vás, mohli ste jednotlivých diablov privolať len vtedy, ak ste vyslovili tie správne slová alebo mená – ako v prípade mnohých iných paranormálnych bytostí. Genevieve to takmer určite vedela, ale na druhej strane, jej sestre sa nedostalo takého vzdelania ako Ophelii. A aj keby, Ophelia si bola istá, že jej sestra by nemala najmenšiu chuť si ho zachovať. Genevieve pri zmienke o diabloch alebo iných podobných bytostiach takmer vždy zmenila tému. Zato Ophelii pripadali zo všetkých matkiných lekcií, ktoré jej v detstve dávala, najfascinujúcejšie práve tie o deviatich kruhoch pekla. Absolvovala hodiny a hodiny prednášok o tom, ako oživovať mŕtvolu, aby plnili vaše príkazy, ako sa rozprávať s mŕtvymi a ako sa vyhnúť posadnutiu... príbehy o rôznych častiach pekla ju odjakživa morbidne fascinovali.

Pravdepodobne preto, že na rozdiel od jej vlastnej reality malo v sebe miesto ako peklo prísľub niečoho fantastického. Príťažliví diabli, prízraky a démoni, ktorí vás mohli stiahnuť do svojho magického a nebezpečného sveta. Ako jeden z temných romantických románov, ktoré čítala v knižnici Grimmovského sídla, keď nemohla spať. Možno by ju nebezpečenstvo nemalo až tak priťa-

hovať, ale väčšinu života strávila zavretá medzi zaprášenými múrmi rodinného sídla a túžila po niečom, čo by jej rozbúchalo srdce. Po niečom inom ako neznáma mágia, ktorá jej teraz pulzovala v žilách.

Samozrejme, rovnako ako pri mágii, Ophelia rýchlo zisťovala, že predstava je príjemná len vtedy, keď zostane predstavou. Vzdialeným snom. Mať akúkoľvek moc bolo Ophelii rovnako cudzie ako vyhliadka na dobrodružstvo alebo romantiku. A nebola si istá, či sa v jej vnútri dobre usadila. Nikdy nemala problém sledovať matku, ako zaobchádza s mŕtvymi, ale pri predstave, že by ona sama manipulovala s takou krehkou vecou, ako je samotný život, takmer ľutovala, že mamu nenašla až po polnoci, keď by už viac nemohla prevziať jej mágiu.

Ak nebudeš doma do zotmenia, ty aj Genevieve zomriete, zašepkal jej tieňový hlas, ktorý sa v jej mysli rozvinul ako dym a prebudil v nej úzkosť.

Odkedy si pamätala, ten hlas sa ozýval v najtemnejších kútoch jej mysle a hovoril jej, aby prešla konkrétnymi dverami, lebo inak zahynie celá jej rodina. Nútil ju ustavične klopať na dvere, aby si kúpila chvíľu ticha s vlastnými myšlienkami. Huckal ju, aby spáchala tie najhroznejšie zločiny na tých najzraniteľnejších bytostiach. Keď bola menšia, bála sa, že je posadnutá. Raz si zbalila všetky svoje veci a prešla celú míľu od domu, aby rodinu ušetrila svojho zla, kým ju mama nenašla a nevysvetlila jej, že tieňový hlas nie je skutočný. Že je to len výplod jej mysle, s ktorým bude musieť žiť po zvyšok života.

Slnko čoskoro zapadne, naliehal tieňový hlas.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak.

Odbila ho a presunula pozornosť na márnicu, ktorá sa konečne vynorila pred nimi. Genevieve si zavesila ruku do ohybu jej lakťa, hľadajúc útechu. Spoločne vkročili do

malebnej starej budovy a cinkanie malého zvončeka nad dverami sa rozľahlo malým vestibulom.

„Dobrý deň, drahé,“ pozdravil ich známy muž. Ich mestečko bolo dosť malé na to, aby tento muž pôsobil ako koroner aj ako riaditeľ pohrebnej služby, nehovoriac o akejkoľvek ďalšej podivnej a morbidnej práci, ktorá by sa mohla vyskytnúť. Bol starší, okolo šesťdesiatky, s prešedivenými vlasmi a bielymi fúzmi, ktoré zúfalo potrebovali pristrihnúť. „Tadiaľto.“

Nasledovali koronera z vestibulu s malou čakárňou cez chodbu až na samý koniec budovy. Podržal im dvere a pokynul rukou do veľkej miestnosti plnej rakiev.

„Nenávidím to,“ zašepkala Genevieve.

Ophelia si rýchlo premerala miestnosť a spočinula pohľadom na jedinej otvorenej rakve napravo od nich. Sťažka preglgla, podišla bližšie a takmer sa udusila hrôzou, keď pozrela na ženu ležiacu vo vnútri.

Jednoduché krémové šaty, ktoré mala ich matka na sebe včera večer, boli dávno preč. Teraz ich nahradila prepracovaná čierna šifónová róba, v ktorej bola mamina už aj tak svetlá pleť ešte bledšia. Práve ich mama si vybrala tieto šaty pre prípad, že by sa jej duch rozhodol zostať v tomto svete – Tessie Grimmová neoblomne trvala na tom, že nemieni stráviť večnosť ako duch v korzete –, ale keď teraz Ophelia videla šaty vystavené v rakve, napadlo jej, že to možno nebolo správne rozhodnutie.

„*Doriti*. V tomto vyzerá ešte viac ako...“ Genevieve zvrátila svoj malý, špicatý nos a pristúpila k Ophelii, aby sa lepšie pozrela do rakvy. „Ako duch. Hovorila som ti, že sme mali vybrať tie fialové.“

Ophelia si povzdychla a zaklepala hánkami prstov – raz, dva, tri – po boku rakvy, aby upokojila svoju myseľ. V otázke šiat so sestrou súhlasila, ale teraz už bolo prí-

liš neskoro. Okrem toho sa okno, cez ktoré sa duch ich matky mohol vrátiť, aj tak už dávno zavrelo. Duše, ktoré sa rozhodli neprejsť ihneď na Druhú stranu, sa vrátili do niekoľkých hodín po smrti. To znamenalo, že toto bude ich posledná rozlúčka. Na šatách, ktoré vybrali, prakticky nezáležalo.

Ophelia vedela, že by mala byť šťastná, že duša ich matky bola dostatočne pokojná, aby mohla prejsť na druhý svet. Opakovala si to počas vyčerpávajúceho procesu prevliekania ihly cez matkine jemné viečka predtým, ako koroner ráno vyzdvihol telo z domu. Bol to starý nekromantský trik, ktorý mal zabezpečiť, aby duša mohla pokojne odpočívať bez toho, aby ju vyrušilo akékoľvek neželané vzkriesenie. Napriek tomu ju však stále čosi hlodalo a hlava jej našepkávala, že táto rozlúčka nie je navždy. Preto ešte nevyronila ani jednu slzu.

„Keby ste boli taká láskavá a podpísali sa mi tu, slečna Grimmová,“ vytrhol ju z myšlienok koroner a jemne jej poklepal perom po chrbte ruky.

Ophelia si vzala pero, ešte dvakrát si poklepala po chrbte ruky a potom sa podpísala na spodok pergamenu, ktorý položil na zatvorenú polovicu rakvy. Koroner si jej tik všimol a zvláštne sa na ňu pozrel, ale napokon len kývol hlavou na znak vďaky. Zastrčil si pero späť do náprsného vrečka a zľahka po ňom potľapkal.

„A ste si obe isté, že si neželáte pitvu?“ zatlačil na ne ešte raz. „Viem, že všetky príznaky poukazujú na infarkt, ale bola strašne mladá na to, aby jej srdce vypovedalo službu bez...“

„Nebudete našu matku rozrezávať,“ prerušila ho Genevieve rázne. „Už aj tak je dosť zlé, že jej Ophelia zašila...“

Ophelia ju štychla lakťom do brucha. Zošitie viečok mŕtvoly niťou požehnanou démonmi bolo v komunite

nekromantov dobre stráženým tajomstvom. Inak by sa tejto praktike mohli začať venovať aj normálni smrteľníci a schopnosť nekromantov oživiť niekoho alebo sa, naopak, nechať niekým iným posadnúť, by narazila na vážne problémy. Aj ich vlastná mama profitovala z tých, ktorí chceli z toho či onoho groteskného dôvodu oživiť svojich blízkych zosnulých. Niežeby na to mali všetci žalúdok. Genevieve rozhodne nie, tá takmer vyvrátila raňajky, keď vošla do izby, kde Ophelia dokončovala šitie – a aj samotná Ophelia čakala do poslednej možnej sekundy, aby vykonala na mŕtvole ich matky potrebné opatrenia, kým si jej telo prišiel vyzdvihnúť koroner.

„To je jedno,“ zamumlala Genevieve. Siahla do záhybu šiat a vytiahla papiere, ktoré dávala dokopy celé dopoludnie. „Tu je jej rodný list a nekrológ, ktorý sme napísali.“

Muž sa poškrabal v hustých bielych fúzoch, prechádzajúc medzi nimi pohľadom, akoby rozmyšľal, čo si má myslieť o ich zvláštnych spôsoboch. „Kópiu úmrtného listu dám čo najskôr poslať do Grimmovského sídla,“ povedal napokon a vzal Genevieve papiere z ruky. „Doprajem vám ešte chvíľu na rozlúčku. Budem čakať hneď za dverami, aby som za vami zamkol.“

Dievčatá prikývli, a len čo muž vykĺzol z miestnosti, obrátili sa k matke.

„Ona sa už nevráti, však?“ zamumlala Genevieve.

Ophelia sa zhlboka nadýchla. „Nevyzerá to tak.“

„Zvládneme to,“ povedala Genevieve skôr sebe než sestre. „Ak to bol problém so srdcom, zrejme to bola len nešťastná náhoda. Som si istá, že na nás nič nepreniesla. Veď babička bola celý život zdravá ako ryba, a nebyť tej nehody, pravdepodobne by s nami bola oveľa dlhšie. Mama by určite nechcela, aby sme si robili starosti.“

„Nie, chcela by, aby sme sa *pohli ďalej*. Je to akoby ma tu nechala samú, aby som pokračovala v našom rodinnom dedičstve.“ Z hrdla sa jej vydralo čosi medzi smiechom a vzlykom. „Neviem, ako si predstavovala, že to bez nej zvládnem. Nikdy nebudem taká dobrá ako ona. Mám len polovičný výcvik oproti tomu, ktorý mala ona, keď jej zomrela matka.“

„Nikto nemôže očakávať, že budeš dokonalá, Ophie,“ chlácholila ju Genevieve.

„Ona to očakávala,“ namietla Ophelia, spomínajúc na matkine sklamané vzdychy zakaždým, keď pokazila odriekanie zaklínadla alebo nepremýšľala dostatočne rýchlo. „Na teba možno nikdy netlačila, aby si bola dokonalá, ale na mňa sa vždy vzťahoval iný meter. A hoci mama odo mňa neočakávala vždy veľké veci, nedokážem si pomôcť – tie nároky si na seba kladiem ja sama.“

„Ophelia,“ napomenula ju Genevieve karhavo. „To od seba nemôžeš žiadať, nie je to fér.“

Ophelia pokrčila nosom, ale ďalej to nekomentovala.

Genevieve to nechápala. Ako by mohla? Celé ich detstvo si mohla slobodne pobehovať, zatiaľ čo Ophelia bola zavretá v Grimmovskom sídle a dostávala lekcie o rodinných záležitostiach. A tieňový hlas sa jej vysmieval zakaždým, keď urobila chybu.

Ich stará mama bola zodpovedná za to, že sa v New Orleanse etablovala nekromantia, zatiaľ čo Tessie Grimmoová mohla za to, že sa z nej stala atrakcia pre turistov aj miestnych. Od pondelka do soboty, od úsvitu do súmraku si v sídle Grimmovcov podávali kľučku zástupy ľudí. Obyvatelia New Orleansu sa utiekali k Tessie Grimmovej so všetkými možnými strašidelnými požiadavkami, aké si len človek dokázal predstaviť.

Môžete kontaktovať môjho brata na druhom svete, aby som mu mohla povedať, že mi je to veľmi ľúto?

Môžete vzkriesiť moju priateľku, aby mohla povedať polícii, že som to neurobil?

Môžete presvedčiť poltergeista, aby posadol môjho muža, nech je znesiteľnejší?

To všetko teraz ležalo len na Opheliiných pleciach.

„Musíme sa pohnúť vpred,“ pokračovala Genevieve a prerušila jej myšlienky. „Uzavrieť to, aby sme mohli pokračovať v jej odkaze.“

„Chceš povedať, aby som *ja* mohla pokračovať v jej odkaze,“ opravila ju Ophelia. „*Teba* k sídlu Grimmovcov nič neviaže. Nie je to tvoje bremeno, ani by som ti ho nikdy nepriala.“

Ophelia si zahryzla do spodnej pery a na chvíľu zavrela oči. Zhlboka sa nadýchla, aby z nej nevykypel smútok a úzkosť. Oveľa radšej by sa sústredila na svoj hnev. Hnev na to, že ju matka nechala prevziať rodinnú mágiu a sídlo Grimmovcov dávno predtým, ako bola pripravená. Vedela, že je asi nevkusné takto sa hnevať na mŕtvu, ale hnev sa jej znášal ľahšie ako smútok, ktorý sa jej skrýval pod kožou. Zlosť a hnev ju mohli poháňať vpred, ale ak by dovolila, aby ju ovládol smútok, nebola si istá, či by sa z tej jamy dokázala vyhrabať.

Genevieve na ňu rozhorčene fľochla. „Kristepane, veď ja ťa v tom nemienim nechať, Ophie. Okrem toho, s rozhodnutiami ohľadom rodinného sídla sa nemusíme nikam ponáhľať, jasné? Nemusíš preberať matkinu štafetu a pomáhať každému Tomovi, Dickovi a Harrymu v New Orleanse len preto, že to robila ona aj stará mama. Viem, že je toho teraz na prvý pohľad priveľa, ale to, že zdedíme Grimmovské sídlo, neznamená, že musíme...“

„Dost,“ zarazila ju Ophelia a pozrela sa späť do truhly.

Genevieve stisla pery. Ophelia ešte nevedela, ako to povedať – Genevieve bola stále plná snov o tom, že spolu

odídu a budú cestovať po svete, ako si sľúbili v detstve –, no teraz, keď ich matka odišla, bol osud Grimmovského sídla v Opheliinej mysli celkom zreteľný.

Načiahla sa a končekmi prstov sa dotkla matkinho prázdneho líca. Keď opustí túto miestnosť, Tessie Grimmovú bude môcť vidieť už len v spomienkach na excentrickú ženu, ktorá denne vypila sedem šálok čaju, až kým nevoňala po vanilke a korení masálá zmiešanom s vôňou zaklínacej soli a mágie. Na jej upokojujúci hlas, ktorý pred obedom nahlas čítal knihy v knižnici, a na rinčanie mečov počas večerných hodín šermu. Na to, ako učila Opheliu všetky pravidlá mágie a zaobchádzania s mŕtvymi, zatiaľ čo Genevieve mala v salóne hodiny klavíra. Na vôňu gumba a kukuričného chleba každú zimnú nedeľu.

„Jedného dňa sa opäť stretneme,“ prisahala teraz Ophelia.

Ak v najbližších piatich sekundách trikrát nezaklopeš na tie dvere, zašepkal jej v hlave zákerný tieňový hlas, zomrieš aj ty.

Ophelia sa prudko nadýchla a myslou jej preleteli záblesky vlastnej predčasnej smrti. Tienistá postava stojaca pred ňou a trhajúca jej mäkké telo pazúrmí dlhými ako jej prsty.

Tik, tak.

Zaplavil ju adrenalín, ktorý jej stiahol svaly, a keď sa náhle obrátila k dverám, pohyby mala trhané a horúčkovo.

„Ophelia? Doriti. Zase ten hlas?“ spýtala sa Genevieve, ustarostene natiahla ruku a rýchlo vykročila k nej, len jej tak zasvišťala ružová taftová sukňa.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak.

Ophelia zakopla o lem svojich šiat, keď sa ponáhľala k dverám, aby rýchlo trikrát zaklopala, kým tieňový hlas

odpočítal poslednú sekundu. Potom nastalo ticho. Hlas opäť zmizol, vyparil sa z jej mysle ako hmľa.

„Moje drahé?“ ozval sa koroner z druhej strany. „Klopali ste? Dvere nie sú zamknuté.“

Ani jedno z dievčat sa neobťažovalo nič vysvetľovať. Genevieve vykročila vpred a stisla kľučku. Prešli okolo koronera, ktorý na ne vrhol súcitný pohľad, zamkol za nimi a odviedol ich k východu. Genevieve naňho trochu zagánila. Neznášala ľútosť.

„Veľa šťastia.“ Koroner sa im naposledy uklonil a obe vyšli do neskorého popoludňajšieho slnka. Ophelia mu na znak vďaky kývla hlavou a nasledovala Genevieve, ktorá sa pri odchode neunúvala so žiadnymi zdvorilosťami.

3

CHÝRY

Vzduch v New Orleanse bol stále plný zvláštneho napätia, ktoré si Ophelia všimla počas cesty do márnice, ale cestou domov jej to pripadalo akési iné. Predstava rozlúčky s ich matkou ju obklopila takou hustou hmlou pocitov, že predtým myslela len na smútok. Teraz však videla, že New Orleans má dnes večer veľmi nezvyčajný šmrnc.

Štvrť Garden District bola tmavšia ako zvyčajne, a to aj napriek lúčom večerného slnka. Podpätky Opheliiných topánok klopkali po chodníku, keď si spolu s Genevieve razili cestu domov. Zvyčajne boli ulice ešte plné kočov a turistov mieriacich do tejto časti, kdesi v diaľke vždy hrala živá hudba. Dnes však bola ulica, ktorá sa tiahla pred nimi, nehybná, ponorená do tieňov a ticha, ktoré bolo pre Opheliu hlasné a zreteľné: vo vzduchu bolo cítiť čosi zákerné.

„Musíme sa dostať domov,“ naliehala Ophelia na Genevieve a pohľadom blúdila všade vôkol. „Niečo mi tu nehrá.“

„O čom to hovoríš?“ spýtala sa Genevieve so zdvihnutým obočím. „Mne sa zdá byť všetko v poriadku. Veď tu ani nikto nie je.“

„Presne,“ zamrmlala Ophelia. „Je turistická sezóna – prečo je tu také ticho?“

„Aj predtým bolo ticho,“ podotkla Genevieve. „Možno nikto nechcel riskovať, že ho zastihne dážď. Tie mraky sú už ozaj blízko.“

Ophelia zaklonila hlavu a zadívala sa do diaľky na valiace sa sivé mračná. Možno mala Genevieve pravdu. Zrejme nikto nechcel riskovať, že zmokne. To však stále nevysvetľovalo tú ťaživú guču v jej žalúdku. Ani to, prečo sa konáre dubov lemujúcich ulicu zdali viac pokrútené ako zvyčajne a vlhkosť vo vzduchu bola akási dusivejšia.

V hlbokých tieňoch za ozdobným kovovým plotom domov po ich pravici sa čosi mihlo a Opheliin tep sa náhle zrýchlil. Pritisla sa bližšie k sestre, keď spolu zastali vedľa kaviarne na križovatke. Vánok jej rozvial ťažké sivé sukne a do nosa jej udrela známa vôňa smaženého pečiva a práškoveho cukru.

„Ach!“ Genevieve sa chytila Opheliu za predlaktie a potiahla ju ku kaviarni. „Len chvíľočku, Ophie, tamto vidím jednu kamarátku.“ Skôr než Ophelia stihla zaprotестovať, Genevieve vošla do kaviarne a radostným piskľavým hlasom pozdravila dievča, ktoré Ophelia nikdy predtým nevidela. Podišla bližšie, aby mohla nazrieť cez sklenenú výplň zatvárajúcich sa dverí. Sledovala, ako jej energická mladšia sestra objala cudzinku oboma rukami s dôvernosťou, ktorá jej privodila hrču v hrdle. Pre ňu okrem Genevieve nejestvoval na celom svete jediný človek, ktorého by poznala natoľko dobre, že by sa s ním takto zvitála.

Zato Genevieve sa tu živo rozprávala s týmto dievčaťom s ľanovými vlasmi a v žiarivých azúrových očiach mala iskru, ktorú tam sama Ophelia už dlho nevidela.

Kým ty si trčala vnútri a pomáhala matke s privolávaním mŕtvych, tvoja sestra si vytvárala priateľstvá, ozval sa tieňový hlas. Však ju za to nenávidíš? Túžiš jej ublížiť, vidieť ju krváčať, nemám pravdu? Myslia si, že je dokonalá, zábavná a pekná, a ty si...

„Prestaň,“ zašepkala a natiahla ruku, aby hánkami zaklopkala na sklo.

Raz, dva, tri.

Hlas sa rozplynul.

„... počul si? Farrow Henry tvrdí, že sa prihlásil. Ak sú tie chýry pravdivé, nevydrží tam ani dve noci,“ ozval sa spoza nej hlboký hlas.

Ophelia sa otočila a uvidela dvoch mužov približne v jej veku, ktorí k nej mierili z druhej strany križovatky.

„Synovec Richarda Henryho?“ Druhý muž sa zasmial. „Ten sa narodil so zlatou lyžicou v ústach. Stavím sa o dvadsať strieborných, že odíde hneď v prvú noc, lebo jeho izba nebude dostatočne luxusná.“

„Bude mať šťastie, ak po prvých dvoch *hodinách* nezomrie na infarkt,“ súhlasil prvý, vyšší muž.

Sotva na Opheliu pozrel, keď sa dostali na druhú stranu ulice a prešli okolo nej do kaviarne. Druhému stačil jediný pohľad na jej strašidelné oči a mykol sa. Zamierili priamo k Genevieve, a keď Ophelia videla, ako sestra po pár slovách toho vyššieho muža so smiechom zaklonila hlavu a láskyplne sa ho chytila, sťažka preglgla. Napriek presvedčivému divadlu, ktoré jej sestra predvádzala, poznala Ophelia Genevieve dosť dobre na to, aby videla, že je to maska, ktorá za bezstarostnosťou a veselosťou skrýva bolesť. Ich smutná novinka sa v spoločenských kruhoch New Orleansu pravdepodobne ešte nestihla rozšíriť a Genevieve rozhodne nebola z tých, čo by si takýmto pochmúrnym odhalením kazili dobrú náladu.

Ophelia musela od tejto scény odvrátiť zrak. Genevieve mala celý život aj mimo sídla Grimmovcov. Ľudí, s ktorými si vytvorila putá či spomienky, Ophelia ani nepoznala.

Skôr než sa stihla príliš zahľbiť do týchto myšlienok, zbadala v odraze skla záblesk svetla. Odvrátila sa od dverí a to, čo zbadala, jej takmer vyrazilo dych.

Niekoľko metrov od nej bolo zjavenie. Jeho obrysy boli zahalené v rovnakom ľadovomodrom opare ako ostatné, ktoré videla. Grimmovská modrá. Samozrejme.

Zjavenie k nej naklonilo hlavu.

Ophelia preglgla. „Ja nie som ona.“

Zjavenie sa priblížilo.

„Chod' preč.“ Ophelia sa ho snažila odohnať mávnutím ruky. „Ja nie som *ona*, je preč. Nikdy ňou nebudem. Nechaj ma na pokoji.“

V New Orleanse každý poznal čínorodú nekromantku Tessie Grimmovú. Dokonca aj mŕtvi. Najmä mŕtvi.

Zjavenie otvorilo ústa, akoby jej chcelo oponovať, no prv než stihlo vyriechnuť slovo, ktosi prešiel priamo cez jeho priehľadné telo a rozplynulo sa ako dym vo vetre.

„Prišlo sem, prisahám,“ naliehal muž, ktorý práve nevedomky prešiel cez zjavenie, na svojho partnera, keď prechádzali okolo s hlavami sklonenými k sebe. „Vonku za starou katedrálou. Tam, kde býval cintorín. Emma vra-vela, že ho tam včera videla.“

Opheliine zmysly sa pri mužových slovách dali do pohybu. Mala pravdu. Skutočnosť, že v tomto čudnom tichu sa ozývali len tiché klebety, rozhodne znamenala, že vo vzduchu visí čosi nekalé.

Obrátila sa späť ku kaviarni a otvorila dvere. Ako sa blížila k Genevieve, jej priatelia ani len nezdvihli zrak, takí boli zabratí do rozhovoru. Do veľmi tichého rozhovoru.

Ophelia si odkašľala. „Genevieve?“

Jej sestra prestala šepkať, presunula pohľad na Opheliu a v očiach sa jej zalesklo prekvapenie. Akoby celkom zabudla, že je tam aj ona. „Ach. Ophie.“

„Už je takmer tma,“ povedala Ophelia. Nebolo potrebné žiadne ďalšie vysvetlenie. Genevieve si dobre uvedomovala naliehavosť tohto jednoduchého vyhlásenia.

Obrátila sa späť k svojim priateľom a vzdychla si. „Je mi to ľúto, musím ísť. No určite vám dám vedieť, keď sa budem cítiť na spoločnú večeru. Máme sa ešte o čom rozprávať.“

Ostatní súhlasne prikývli, zvedavo preleteli očami po Ophelii, ale nikto z nich sa neobťažoval pozdraviť ju ani sa predstaviť. To bolo len dobre – Ophelia aj tak nemala náladu socializovať sa.

Keď vyšli von a dvere sa za nimi pevne zavreli, spýtala sa: „Kto to bol?“

„Len nejakí známi,“ odvetila Genevieve a ledabolo mávla rukou.

„Kde si ich spoznala?“ nedala sa odbiť Ophelia.

Genevieve na ňu veselo pozrela. „Na žiadnom pochybnom mieste, ak narážaš na to.“

„Samozrejme, že nie.“ Ophelia pokrútila hlavou, chytila sestru pod pazuchu, aby spolu pridali do kroku, a úkosom si všimla ďalší záblesk modrej za ich chrbtami. „Ja len, že si sa o nich nikdy predtým nezmenila.“

„Si v poriadku?“ spýtala sa Genevieve.

Ďalší modrý záblesk napravo od nich. Ophelia zamrzla a jej pohľad sa stretol s pohľadom nového zjavenia.

„Ophie? Vyzeráš, akoby si videla... *ach*.“ Genevieve vytreštila oči. „To je ono, však? Teraz ich vidíš.“

„Rozptýľ ma nejak,“ vyzvala ju Ophelia. „O čom ste sa tam rozprávali?“

Preskočili dieru na chodníku a náhlivo kráčali ďalej, preč od Garden Districtu.

„Ach, ehm...“ Genevieve zaváhala. „Farrow Henry! Áno. Presne tak. Len drobné klebety o najneslávnejšie známom starom mláďencovi v New Orleanse.“

„Ty ho poznáš?“ začudovala sa Ophelia. „Tí dvaja chlapi o ňom hovorili, keď vchádzali dnu.“

„Nie. Áno. Nie.“ Genevieve frustrované pokrútila hlavou. „Pozval ma na jeden z minuloročných plesov. Jeho otec je šéfom jedného z Mardi Gras spolkov. Mystick.“

„Mám dojem, že si na žiadnom plese nebola,“ poznamenala Ophelia.

Genevieve odfrkla. „Nebola. Mala som to v pláne, ušila som si šaty a všetko, ale potom mi ten kretén dal košom a vzal tam niekoho iného. Aj tak som sa však postarala o to, aby som sa zúčastnila na sprievode Mysticku. Nemohla som odolať príležitosti dostať toho hada do nepríjemnej situácie.“

Ophelia nadvihla obočie nad sestrinou trúfalosťou a v hrdle jej zabublal smiech. Genevieve sa občas vyjadrovala horšie ako námorník. Pri pomyslení na to, že by niekto urazil jej city, však v Ophelii vrela krv – a predstava, že by si niekto mohol myslieť, že nájde niekoho lepšieho ako jej mladšia sestra, jej pripadala priam absurdná. Tá by síce namietala, že Ophelia je zaujatá, ale tie ľúbostné listy od množstva nápadníkov, ktoré prichádzali do ich sídla každý mesiac, hovorili o opaku.

„Nuž, zjavne je to hlupák, keď zahodil takúto príležitosť,“ poznamenala Ophelia.

Genevieve odfrkla. „To je v pohode. Ako pomstu som vzadu na karnevalovom voze pretiahla jeho najlepšieho kamaráta.“

Slnko už kleslo za obzor a obe inštinktívne pridali do kroku, mínajúc rady farebných domov bližšie k centru. O potulkách New Orleansom po zotmení ich matka naučila dve zlaté pravidlá: prvé bolo, že ak sa na teba pozrie tma, *nikdy* jej pohľad neopätuj. Bol to istý spôsob, ako sa dať chytiť diablom.

Diabli sa potulovali New Orleansom rovnako dlho ako bosorky a upíri – dokonca dlhšie. Ophelia sama nikdy žiadneho nestretla, a hoci sa o týchto zákerných bytostiach naučila od svojej matky všetko, na skutočné stretnutie s nimi nebola pripravená. Ešte nie.

Druhým pravidlom bolo, že ak by ste *porušili* to prvé, *nikdy* s diablom neuzatvárajte žiadne dohody. Inak prídete o dušu. Zdalo sa, že tento koncept sa mnohí príliš zvedaví turisti nikdy nenaučili, pretože sa doslova hrnuli na miesta ako New Orleans – miesta zakorenené v mágii –, aby hľadali veci, o ktorých nič nevedeli.

Tí, ktorých zúfalo fascinovali bytosti skrývajúce sa v temnotách, sa sotva niekedy tešili z toho, ako to dopadlo, keď ich skutočne našli.

Ophelia sa rozhliadla a uvedomila si, že v uliciach sa spolu s nimi potuluje už len veľmi málo ďalších oneskorencov. Pár majiteľov obchodov, ktorí išli z práce, a odvážni pouliční zabávači, ktorí práve začínali svoj deň, čo Opheliu ktovieako neupokojilo. Ale aspoň neboli úplne samy.

Akoby na potvrdenie tohto pocitu okolo nich prefrčal koč. Dupot konských kopýt na dlažbe sa rozplýval v zmyselných tónoch živej hudby, ktorá sa v diaľke šplhala do crescendo. Pár, ktorý kráčal oproti nim, pokrútil hlavou pri pohľade na sestry prechádzajúce sa ruka v ruku a Ophelia si nebola istá, či ich nejako pohoršili alebo či sa klebety o ich matke rozšírili už natoľko, že náhodní

miestni obyvatelia začali prejavovať sústrasť. Nech už to bolo akokoľvek, Ophelia ich prebodla pohľadom, ktorý ich zmrazil do špiku kostí, až sa obaja mykli a ponáhľali sa preč.

„Tuším, že mamin dar vyvádzať obyvateľov mesta z rovnováhy prešiel aj na teba.“ Genevieve trochu pokrčila nosom. „Nebudem klamať, Ophie – teraz sa na teba pozerá o trochu ťažšie.“

Nie div, že na Genevieve pôsobila nová farba Opheliiných očí znepokojivo. Jej mladšia sestra mala vždy problém nadviazať priamy očný kontakt s ich matkou a celý život im dávala jasne najavo, že ak Ophelia tragicky zomrie bez vlastných dedičov, Genevieve nebude pokračovať v rodinnom odkaze.

Odjakživa jej prekážalo, akí boli ľudia z ich podivnej malej rodiny vyvedení z miery, a keď Genevieve dosiahla určitý vek, dokonca odmietala sprevádzať matku po meste, aby náhodou nenarazili na niektorú z jej priateľiek. Opheliu však nič z toho nikdy netrápilo.

Možno preto, že vedela, že toto bude jedného dňa jej osud. Alebo sa možno Genevieve hanbila len preto, že jej to povedali jej kamarátky, a Ophelia nikdy nemala vlastné kamarátky, takže takýto tlak zo strany rovesníkov nezažila. Hoci mala niekoľkých nápadníkov, skončilo sa to rýchlymi, vášnivými románikmi, ktoré vyšumeli tak rýchlo, ako sa začali. Ani jeden z nich to nikdy nedotiahol do štádia, keď by ho mohla predstaviť svojej rodine.

Nevdojak sa zamyslela nad tým, či nie je zúfalo nepripravená začleniť sa do normálnej spoločnosti bez matky ako sprievodkyne. Smrť jej bola známa. Život bol však skutočná výzva.

Genevieve vedľa nej sa zrazu zachvela, otočila sa a so zvláštnym výrazom v očiach sa obzrela ponad plece.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Ophelia.

Genevieve zaváhala. „Ide o niečo, čo mi predtým povedala jedna z mojich kamarátok... o...“ Pokrútila hlavou. „To je jedno. Poďme domov. Je mi zima.“

„Chyťme si koč,“ rozhodla Ophelia, keďže sa blížila noc. „Viem, že by sme nemali plytvať peniazmi, ale nechcem tu byť ani o sekundu dlhšie, než je nevyhnutné.“